

Amikor láttam, hogy Balázs böngészés közben Jimi Hendrixről készült oldalakat néz, ekkor „ugrottak” be a következő gondolatok!

Generációk egyébként sem működnek együtt mindig gördülékenyen, amikor meg oktatásról, sőt hierarchiális viszonyról van szó, a helyzet talán még rosszabb.

Az ember belép egy terembe, és a változás – jó esetben – rögtön érezhető a levegőben. Bejött a tanár. Kettévált a terem: lett egy kis része ahol a tanár áll és egy nagyobb ahol a tanulók ülnek. Hogy ez mi, tisztelet vagy félsz, kényszer vagy érdeklődés, ezt sosem tudni, vagy mindig más. Mindenesetre minden, ami ezt a távolságtartást előidézi, csak negatív hatással van mind a tanárra, mind a diákra. A lényeg az egyensúlyon van.

A tanár, legyen akármilyen jó indulatú is, nem lehet haver, mert a kapcsolat minősége bánja, de nem lehet kőszívű és megközelíthetetlen sem: a zárkózottság nem teszi nyílttá a tanulót sem, így újfent a tanár-diák kapcsolat minősége a tét.

Létezik-e egyáltalán ez az egyensúly? Jó tanár-e a szociálisan érzékeny tanár, vagy a tudásátadás az egyetlen tiszta, amelyre felkenték? Létezik-e valami, ami képes összekötni két generációt manapság?

Ekkor bevillant: ezt a generációs kapcsot nem is kell keresni. Létezik ez, csak egyáltalán nem olyan evidens, és nincs felszínen. Ebből az előbbi, egyszerűnek tűnő példából kiindulva a zene egy igen erős kapocs. Ezt nyugodtan említhetjük generációkat összekötő kapocsnak. Ez azért

Erről jut eszembe

Írta: LÁ

2011. december 30. péntek

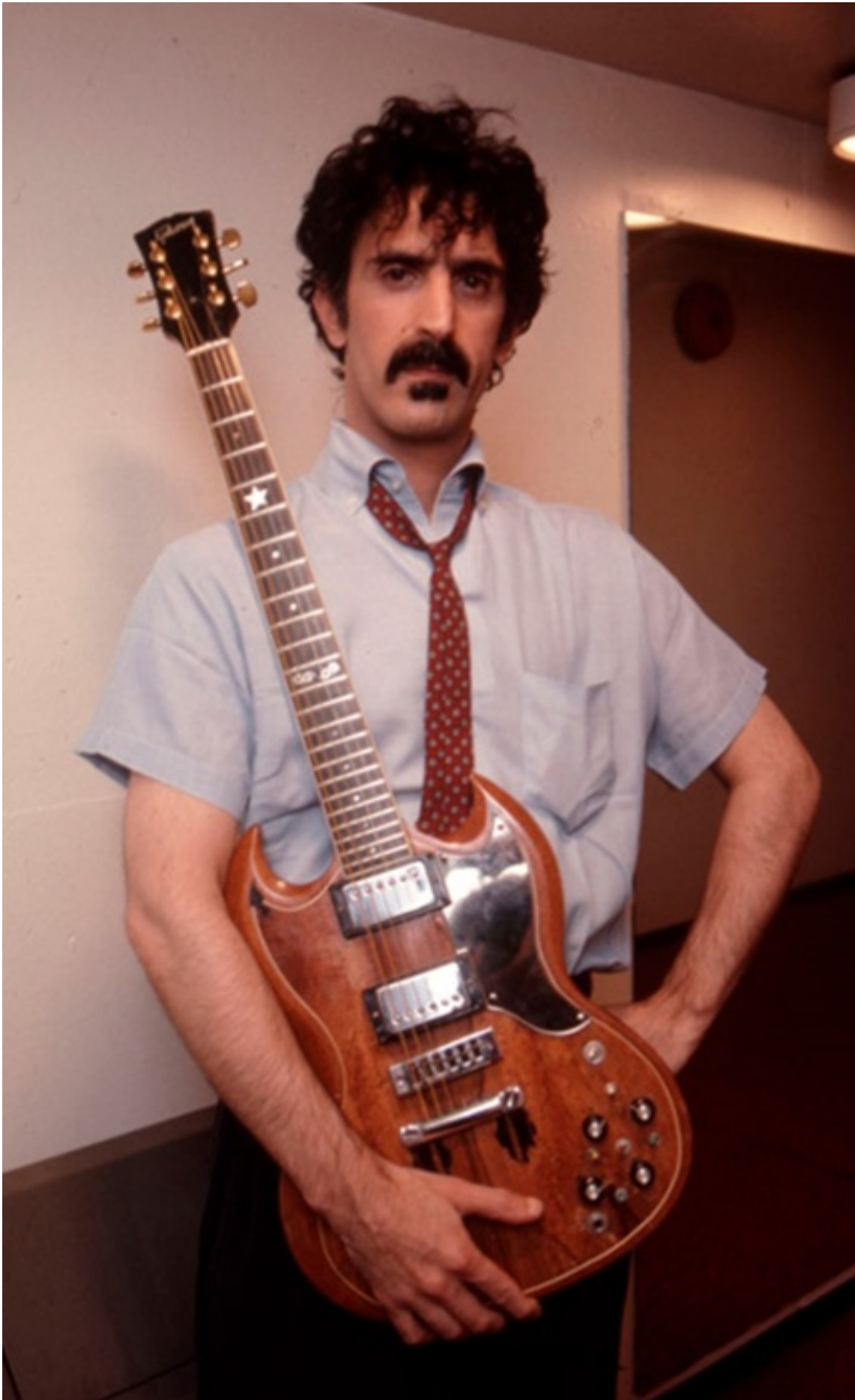
is óriási szó, mert 21. század őrült világában egyre kevesebb jelentősége van a szentimentális dolgoknak. Egy egyre szűkülő réteg azonban pontosan tudja mit jelentenek azok a nevek, hogy Jimi Hendrix vagy éppen Frank Zappa...

LÁ

Erről jut eszembe

Írta: LÁ

2011. december 30. péntek

Erről jut eszembe

Írta: LÁ

2011. december 30. péntek

